

„Ooo, ce bine am dormit... ce nor moaaale și... pufooos...“, gândi Pipotița pe când se trezea într-o dimineață minunată de vară în Pădurea de Stejar.

Când deschise ochii, băgă de seamă că stătea pe un morman de ouă. La început crezu că sunt ale Pamelei, colega ei de dormitor, care sforăia de mama focului pe jumătate îngropată printre ele. Dar... hâc! Făcu un ou și-și spuse speriată: „Vai de mine! Ce se întâmplă? Toate ouăle astea or fi... ale mele?“ Acum chiar că era înspăimântată, așa că sări degrabă pe geamul mașinii și fugi cât putu de iute la Geta.

Geta spăla niște pantalonași într-un lighean. Sperase că în noua viață nu avea să mai facă treabă, dar iată că nu-i prea ieșise pasiența.

Dintr-odată, un strigăt de găinușă îi tulbură gândurile negre, așa că ridică privirea.

— Getaaa! Cred că am pățit cevaaa! Am făcut ouă multe, dar multe! M-am trezit înconjurată de milioane de ouă! urla Pipo cât o ținea ciocul.

— Poate se ține Vasilica de farse, mormăi Geta plictisită, văzându-și în continuare de treabă.

— Nu cred. Am mai făcut vreo patru până aici.

Geta se uită la șirul de zeci de ouă lăsat de Pipoțica pe drum și zise:

— Aș spune că ai o problemă și cu numărul. Mda... Ciudată treabă. Și când se întâmplă?

— Hâc! Când sughiț.

Și Pipoțica mai făcu un ou.

— Hmm! ăsta e un caz pentru Draga!

— Nu vreau să merg la Draga! O să mă certe: „Ce ți-am zis eu?! Vezi dacă nu te mai oprești din înfulecat... ciuboțica-cucului?”

— Hai, că nu-i chiar așa. Mergem împreună. Știi că ea citește mult și știe tot felul de lucruri.

Geta trânti pantalonașii în lighean, se scutură, apoi o luă pe Pipoțica de-o aripă și porniră spre cotețul Dragăi.

